

65

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 20 lutego 1962 r.

w sprawie uprawnień koordynacyjnych Centralnego Urzędu Gospodarki Wodnej w zakresie gospodarki wodnej w stosunku do innych organów administracji państwowej oraz zakresu współpracy z tymi organami.

Na podstawie art. 2 ust. 3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. o utworzeniu Centralnego Urzędu Gospodarki Wodnej i przekształceniu urzędu Ministra Żeglugi i Gospodarki Wodnej w urząd Ministra Żeglugi (Dz. U. Nr 29, poz. 163) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Centralnemu Urzędowi Gospodarki Wodnej przysługują w stosunku do innych organów administracji państwowej uprawnienia koordynacyjne w zakresie gospodarki wodnej w sprawach:

- 1) opracowywania niezbędnych materiałów do ewidencjonowania i bilansowania zasobów wód powierzchniowych i podziemnych,
- 2) przygotowywania materiałów i danych niezbędnych dla ustalania zasad racjonalnego gospodarowania zasobami wód,
- 3) przygotowywania w zakresie ustalonym z Komisją Planowania przy Radzie Ministrów materiałów, opracowań i innych danych niezbędnych do:
 - a) sporządzania projektów perspektywicznych planów rozwoju gospodarki narodowej w zakresie gospodarki wodnej,
 - b) sporządzania wieloletnich programów kompleksowych inwestycji wodnych, mających istotny wpływ na gospodarkę wodną oraz programów inwestycji w zakresie ochrony przeciwpowodziowej,
- 4) opracowywania programów i organizowania studiów dla potrzeb gospodarki wodnej,
- 5) gospodarowania zasobami wód na wodach granicznych,
- 6) prowadzenia pomiarów dla celów ochrony wód,
- 7) prowadzenia obserwacji i obsługi hydrologiczno-meteorologicznej,
- 8) organizowania i realizacji współpracy naukowo-technicznej z zagranicą w zakresie gospodarki wodnej.

2. Lokalizacja, założenia i projekty wstępne inwestycji wodnych mających istotny wpływ na gospodarkę wodną, z wyjątkiem projektów wstępnych zatwierdzanych przez organy gospodarki wodnej zgodnie z przepisami prawa budowlanego, wymagają przed ich zatwierdzeniem uzgodnienia z właściwymi organami gospodarki wodnej co do zgodności z perspektywicznym planem rozwoju gospodarki narodowej w zakresie gospodarki wodnej lub wytycznymi do tego planu.

3. Wieloletnie i roczne, resortowe i terenowe plany gospodarcze w zakresie inwestycji gospodarki wodnej wymagają przed ich zatwierdzeniem zaopiniowania przez właściwe organy gospodarki wodnej.

4. Prezes Centralnego Urzędu Gospodarki Wodnej ustali w drodze zarządzenia zasady, metody i wytyczne dla opracowywania niezbędnych materiałów i innych danych w sprawach określonych w ust. 1 oraz właściwość organów gospodarki wodnej w sprawach określonych w ust. 1, 2 i 3.

5. Prezes Centralnego Urzędu Gospodarki Wodnej w porozumieniu z Ministrem Obrony Narodowej określi w drodze zarządzenia zasady i tryb uzgadniania i opiniowania in-

westycji i planów wymienionych w ust. 2 i 3, służących celom ściśle wojskowym.

§ 2. 1. Prezes Centralnego Urzędu Gospodarki Wodnej współpracuje z innymi organami administracji państwowej, a w szczególności:

- 1) z Komisją Planowania przy Radzie Ministrów w sprawie ustalania:
 - a) metod planowania dla potrzeb gospodarki wodnej,
 - b) zasad i trybu opracowywania projektów perspektywicznych planów rozwoju gospodarki narodowej w zakresie gospodarki wodnej,
 - c) zasad i trybu opracowywania wieloletnich programów kompleksowych inwestycji wodnych, mających istotny wpływ na gospodarkę wodną,
 - d) zasad i trybu opracowywania projektów wieloletnich i rocznych, resortowych i terenowych planów gospodarczych w zakresie gospodarki wodnej,
 - e) metod oceny efektywności inwestycji gospodarki wodnej,
 - f) wieloletnich i rocznych, resortowych i terenowych planów gospodarczych w zakresie gospodarki wodnej, a w szczególności przedstawia opinię i wnioski co do ich zgodności z perspektywicznym planem rozwoju gospodarki narodowej w zakresie gospodarki wodnej lub wytycznymi do tego planu oraz celowości i możliwości ich realizacji ze względu na gospodarkę wodną,
 - g) planu zagospodarowania przestrzennego całego kraju i planów regionalnych co do ich zgodności z perspektywicznym planem rozwoju gospodarki narodowej oraz planami regionalnymi w zakresie gospodarki wodnej lub wytycznymi do tych planów,
- 2) z Komitetem Budownictwa, Urbanistyki i Architektury w zakresie:
 - a) opiniowania miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego, zastrzeżonych do decyzji Rady Ministrów i Przewodniczącego Komitetu Budownictwa, Urbanistyki i Architektury ze względu na gospodarkę wodną,
 - b) podstawowych zasad organizacji i rejonizacji jednostek projektowania oraz przedsiębiorstw budowlano-montażowych i remontowo-budowlanych dla potrzeb budownictwa wodnego,
- 3) z Komitetem do Spraw Techniki — w zakresie planowania i koordynacji podstawowych zagadnień postępu technicznego w dziedzinie gospodarki wodnej oraz w sprawie ustalania kierunków rozwoju produkcji materiałów, urządzeń i wyposażenia w tej dziedzinie,
- 4) z Polskim Komitetem Normalizacyjnym — w zakresie normalizacji w dziedzinie gospodarki wodnej,
- 5) z Polską Akademią Nauk — w zakresie planowania i koordynacji badań naukowych w dziedzinie gospodarki wodnej i meteorologii,

- 6) z Ministrem Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych — w zakresie produkcji materiałów, elementów i wyrobów budowlanych, jak również sprzętu, urządzeń i innego wyposażenia technicznego dla potrzeb budownictwa wodnego oraz w sprawie eksploatacji kruszywa rzeczno-
- 7) z Ministrem Gospodarki Komunalnej — w zakresie kontyngentowania wody,
- 8) z Ministrem Górnictwa i Energetyki — w zakresie projektowania, budowy i eksploatacji oraz oceny efektywności gospodarczej obiektów hydrotechnicznych wykonywanych przez siłownie wodne, wchodzące w skład inwestycji wodnych,
- 9) z Ministrem Górnictwa i Energetyki i innymi zainteresowanymi ministrami (kierownikami urzędów centralnych) — w zakresie poszukiwania i eksploatacji wód podziemnych,
- 10) z Ministrem Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego — w zakresie opracowywania projektów perspektywicznych i wieloletnich planów zalesiania ze względu na gospodarkę wodną oraz ujęcia źródeł na stokach górskich,
- 11) z Ministrem Rolnictwa — w zakresie opracowywania projektów perspektywicznych i wieloletnich planów użytkowania rolnego ze względu na potrzeby gospodarki wodnej,
- 12) z Ministrem Spraw Wewnętrznych — w zakresie programu prac geodezyjnych dla potrzeb gospodarki wodnej,
- 13) z Ministrem Szkolnictwa Wyższego i z Ministrem Oświaty — w zakresie opracowywania planów i programów studiów oraz form kształcenia kadr inżyniersko-technicznych dla potrzeb gospodarki wodnej,
- 14) z Ministrem Zdrowia i Opieki Społecznej — w zakresie gospodarki wodami mineralnymi i leczniczymi oraz w zakresie ochrony sanitarnej wód,
- 15) z Ministrem Żeglugi — w sprawie planowania budowy i eksploatacji śródlądowych dróg wodnych oraz w sprawie żeglugi krajowych i obcych statków na tych drogach,
- 16) z zainteresowanymi ministrami — w sprawie normowania zużycia wody przez podległe zakłady,
- 17) z zainteresowanymi ministrami — w zakresie należytego zapewnienia wykonania inwestycji gospodarki wodnej oraz w zakresie postępu techniczno-ekonomicznego w inwestycjach wodnych,
- 18) z zainteresowanymi ministrami — w sprawie wykonywania przez podległe im jednostki organizacyjne niektórych czynności pomocniczych w zakresie hydrologii i meteorologii,
- 19) z Prezesem Wyższego Urzędu Górniczego — w zakresie badań zmiany warunków hydrologicznych, powstałych w związku z eksploatacją górnictw,
- 20) z Prezesem Centralnego Urzędu Geologii — w sprawie organizowania prac geologiczno-inżynierskich i hydrogeologicznych dla potrzeb budownictwa wodnego oraz w sprawie ewidencjonowania zasobów wód podziemnych,
- 21) z Prezesem Głównego Urzędu Statystycznego — w sprawie wprowadzania sprawozdawczości dla potrzeb analiz wykonania narodowych planów gospodarczych w zakresie gospodarki wodnej.

2. Ministrowie i kierownicy urzędów centralnych współpracują w zakresie spraw wymienionych w ust. 1 z Prezesem Centralnego Urzędu Gospodarki Wodnej.

§ 3. Inwestycjami wodnymi, mającymi istotny wpływ na gospodarkę wodną w rozumieniu niniejszego rozporządzenia, są:

- 1) regulacje cieków nizinnych o zlewni ponad 1.000 km²,
- 2) regulacje cieków górskich o zlewni ponad 200 km²,
- 3) zbiorniki wodne otwarte, powstałe wskutek budowy zapór na ciekach wodnych,
- 4) urządzenia, które mają służyć do poboru wody powierzchniowej w ilości potrzebnej do nawadniania gruntów o powierzchni ponad 2.000 ha lub w ilości przekraczającej 20% średniego niskiego przepływu danego cieku,
- 5) urządzenia na obszarach, na których występują niedobory w zakresie zaopatrywania w wodę lub zagrożonych tymi niedoborami, o ile mają służyć do poboru wody powierzchniowej do nawadniania gruntów o powierzchni ponad 100 ha,
- 6) urządzenia służące do ujęcia wód podziemnych, z wyjątkiem ujęć o poborze mniejszym niż 6 m³/godz. lub głębokości mniejszej niż 30 m, oraz ujęć wód z wyrobisk górniczych zakładów górniczych,
- 7) urządzenia służące do poboru wody powierzchniowej dla celów przemysłowych i komunalnych w ilości większej niż 250.000 m³ rocznie lub w ilości mniejszej, lecz stanowiącej więcej niż 20% średniego niskiego przepływu danego cieku,
- 8) urządzenia służące do przerzutów wody między zlewniami,
- 9) kanały żeglowne, spławne, energetyczne, przemysłowe itp.,
- 10) wszelkie budowle piętrzące na ciekach wodnych, z wyjątkiem budowli na rowach melioracyjnych,
- 11) urządzenia do wykorzystania, oczyszczania i unieszkodliwiania i odprowadzania ścieków i wód opadowych z zakładów przemysłowych, komunalnych i innych, z wyjątkiem komunalnej sieci kanalizacyjnej oraz urządzeń i instalacji odprowadzających do niej ścieki,
- 12) siłownie wodne i zakłady oraz urządzenia o bezpośrednim napędzie siłą wodną o mocy ponad 70 KM lub 50 kW,
- 13) istotne zmiany łóżysk lub brzegów wody płynącej oraz zbiorników naturalnych, spowodowane przejściami przez cieki, np. mostami, rurociągami itp., na ciekach określonych w pkt 1 i 2,
- 14) porty, zimowiska, pochylnie i nabrzeża na wodach śródlądowych,
- 15) urządzenia związane z ochroną przeciwpowodziową, a w szczególności: zapory, wały, poldery, kanały ulgi, suche zbiorniki i zbiorniki wodne, zalesienia stoków górskich i terenów przybrzeżnych rzek o dużym zagrożeniu powodziowym itp.,
- 16) zbiorniki, kanały i rurociągi przeznaczone do magazynowania lub przesyłania substancji szkodliwych dla zasobów wodnych,
- 17) tunele, sztolnie i inne budowle podziemne, które mogą wpłynąć na stan wody w ciekach i zasoby wody podziemnej, z wyjątkiem wyrobisk górniczych zakładów górniczych.

§ 4. 1. Organy gospodarki wodnej mają prawo nadzorowania realizacji inwestycji wodnych, mających istotny wpływ na gospodarkę wodną. Nadzór polega na kontroli prawidłowego przebiegu realizacji planowanych zadań w zakresie należytego rozłożenia w czasie i zapewnienia środków dla ich wykonania.

2. Organy realizujące kontrolowaną inwestycję są obowiązane do udzielania organom wymienionym w ust. 1 niezbędnych wyjaśnień oraz udostępnienia zapoznania się z przebiegiem realizacji inwestycji.

3. Nadzorowanie inwestycji wodnych realizowanych przez organy wojskowe (ust. 1 i 2) przeprowadza się po uprzednim uzgodnieniu z właściwym ministrem.

§ 5. Traci moc rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 29 maja 1958 r. w sprawie określenia zasad współpracy Ministra Żeglugi i Gospodarki Wodnej z zainteresowanymi mi-

nistrami i kierownikami urzędów centralnych w dziedzinie gospodarki wodnej (Dz. U. Nr 40, poz. 179).

§ 6. Wykonanie rozporządzenia porucza się Prezesowi Centralnego Urzędu Gospodarki Wodnej oraz innym zainteresowanym ministrom i kierownikom urzędów centralnych.

§ 7. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

66

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 22 lutego 1962 r.

w sprawie zaliczek na podatki.

Na podstawie art. 10 i 12 ust. 3 dekretu z dnia 26 października 1950 r. o zobowiązaniach podatkowych (Dz. U. z 1950 r. Nr 49, poz. 452, z 1959 r. Nr 11, poz. 61 i z 1960 r. Nr 51, poz. 300) zarządza się, co następuje:

Zaliczki na podatki obrotowy i dochodowy.

§ 1. 1. Podatnicy podatku obrotowego podlegający opodatkowaniu według zasad obowiązujących gospodarkę nie społeczną, którzy:

- 1) prowadzą księgi handlowe,
- 2) wykonują świadczenia wyłącznie na rzecz jednostek gospodarki społecznej,
- 3) osiągają obroty ze źródeł powstałych w ciągu roku podatkowego lub ze źródeł sezonowych,
- 4) są osobami prawnymi lub stowarzyszeniami nie posiadającymi osobowości prawnej, o których mowa w art. 2 ust. 2 dekretu z dnia 26 października 1950 r. o podatku dochodowym (Dz. U. z 1957 r. Nr 7, poz. 26 i z 1958 r. Nr 45, poz. 223), oraz organizacje polityczne, społeczne i zawodowe wykonujące świadczenia podlegające podatkowi obrotowemu

— wpłacają po upływie każdego miesiąca kalendarzowego, bez wezwania organu finansowego, zaliczki na podatek obrotowy za miesiąc ubiegły w terminie do dnia 15 następnego miesiąca w wysokości podatku przypadającego od obrotu osiągniętego w ubiegłym miesiącu.

2. Podatnicy wymienieni w ust. 1 obowiązani są złożyć w terminie płatności zaliczek deklaracje według ustalonego wzoru.

§ 2. 1. Podatnicy podatku obrotowego, nie wymienieni w § 1, podlegający opodatkowaniu według zasad obowiązujących gospodarkę nie społeczną, obowiązani są po upływie każdego miesiąca kalendarzowego wpłacić, bez wezwania organu finansowego, zaliczkę na podatek obrotowy za miesiąc ubiegły w terminie do dnia 12 następnego miesiąca w wysokości 1/12 kwoty podatku obrotowego, ustalonego choćby nieprawomocnie za ubiegły rok podatkowy. Jeżeli wymiar za ubiegły rok podatkowy nie obejmuje pełnego okresu dwunastu miesięcy, za podstawę do ustalenia zaliczek przyjmuje się podatek obrotowy, obliczony w stosunku rocznym.

2. Do czasu doręczenia decyzji ustalającej podatek obrotowy za rok ubiegły podatnicy wymienieni w ust. 1 obowiązani są wpłacać bez wezwania organu finansowego zaliczkę w terminie do dnia 12 następnego miesiąca w wysokości zaliczki ustalonej za miesiąc grudzień ubiegłego roku. Jeżeli obliczona w ten sposób kwota zaliczek okaże się mniejsza od kwoty przypadającej do uiszczenia w myśl ust. 1, powstaje różnicę podatnicy ci obowiązani są wpłacić w terminie dwóch tygodni od dnia doręczenia decyzji ustalającej podatek za rok ubiegły.

§ 3. 1. W razie likwidacji przedsiębiorstwa w rozumieniu przepisów o podatku obrotowym podatnik obowiązany jest bez wezwania organu finansowego obliczyć podatek od wartości remanentu towarów ustalonej według cen sprzedażnych i wpłacić zaliczkę w ciągu tygodnia po likwidacji przedsiębiorstwa, składając równocześnie jeden egzemplarz spisu remanentu towarów.

2. Ponadto w tymże terminie:

- 1) podatnik opłacający zaliczkę na zasadach przewidzianych w § 1 obowiązany jest obliczyć podatek od obrotu osiągniętego w miesiącu, w którym nastąpiła likwidacja przedsiębiorstwa, i wpłacić bez wezwania organu finansowego zaliczkę za okres do dnia likwidacji, składając równocześnie właściwemu organowi finansowemu deklarację według ustalonego wzoru,
- 2) podatnik opłacający zaliczkę na zasadach przewidzianych w § 2 obowiązany jest wpłacić bez wezwania organu finansowego zaliczkę za miesiąc, w którym nastąpiła likwidacja, w kwocie przypadającej stosunkowo za okres od dnia pierwszego danego miesiąca do dnia likwidacji przedsiębiorstwa.

§ 4. 1. Podatnicy podatku dochodowego obowiązani są po upływie każdego miesiąca kalendarzowego wpłacić bez wezwania organu finansowego zaliczkę na podatek dochodowy za miesiąc ubiegły.

2. Osoby prawne oraz stowarzyszenia nie posiadające osobowości prawnej, o których mowa w art. 2 ust. 2 dekretu o podatku dochodowym, jeżeli nie osiągają przychodu ze źródeł przychodów podlegających podatkowi obrotowemu, obowiązane są do wpłacania zaliczek na podatek dochodowy poczynając od miesiąca, w którym dochody zostały zużyte w sposób wyłączający zwolnienie od podatku dochodowego